

Dạ Thảo

Con Khi Của Anh Tôi

Dạo đó, anh Huy hay làm ra vẽ kẻ cả trong nhà.

Mà cũng đúng, cả nhà đều đã đi nước ngoài, còn lại anh là trai lớn sắp đến tuổi đi lính, Ba Mẹ tôi lo sợ sốt vó cho nên cưng anh vô cùng. Anh được nước lên chân nên kênh kiệu với tôi kinh khủng. Phòng anh nằm trên lầu ba cao nhất, phía sau có một phòng ngủ, nhà tắm và phòng khách phía trước. Bên ngoài là sân thượng trồng toàn cây kiểng mà Ba tôi cưng như vàng, quanh lan can sân thượng, Ba cẩn thận cho người làm hàng rào sắt bao bọc lên thầu trời để bọn nhỏ chúng tôi ra đó chơi không bị té xuống.

Trưa trưa, tôi thường mang bài vở lên phòng khách lầu ba để làm. Đôi khi làm bài xong mệt quá tôi gục trên sàn gạch bông, ngủ một giấc tới chiều tối. Thường mỗi lúc như thế, vú Năm lên gọi tôi dậy bằng một tràng càu nhàu theo kiểu mấy bà nhà quê: "Trời ơi, bé áaaa dậy giùm vú đi, con gái con đứa chi mà ngủ tới lúc...mặt trời dề!"

Tức cười ghê! Tôi chẳng hiểu cái câu "mặt trời dề" là chi cả, nhưng vì sợ bị đòn nên tôi chỉ tốc gối mền dậy, phóng nhanh vào nhà tắm.

Từ khi anh Huy lên mặt "người lớn", tôi ít khi lên lầu ba học bài. Thỉnh thoảng tôi có theo thói quen bò lên trên ấy. Nhưng lần cuối cùng tôi bị anh la hét ầm ĩ sau khi tôi mở tủ của anh để ngắm ngía đám tranh vẽ bằng chì, tuyệt tác nhiều năm mà anh thâu đêm suốt sáng để vẽ. Bất gặp tôi đứng nơi cánh cửa tủ mở toang, anh dứ dứ tay, hét ầm lên:

-Con khi V. Ai cho mi phá đồ của anh!

May thay Ba đột nhiên xuất hiện ngay bậc cửa, bênh vực cho tôi liền:

-Sao la mắng em tới ngày vậy Huy? Thằng này, đàn ông con trai gì tệ quá!

Tôi chán nản bỏ đi xuống phòng mình học từ đó, tuy buồn nhưng đỡ phiền não hơn. Tôi tưởng đã từ giã căn lầu ba ấy suốt đời, nào ngờ một việc lớn xảy ra.

Hôm đó anh Huy đột nhiên hơn hờ mang về nhà một con khỉ bé tí teo như con mèo. Anh đưa nó ngay ra tiệm để xin phép Ba tôi. Tôi khi ấy đang đứng ngay bàn viết năn nỉ Ba cho đi cắm trại cùng bạn học, con khỉ thấy hai chúng tôi chột kêu lên hai tiếng chí chóc như chuột kêu khiến tôi bật cười. Ba nhú mày hỏi anh Huy:

- Ở đâu ra con khỉ này vậy con?

Anh Huy ưỡn ngực trả lời:

- Là con đánh cờ tướng ăn Dượng Hai đó Ba, ông chung cho con con khỉ này.

Ba cười rộ, xoa đầu anh:

- Thằng này coi vậy mà giỏi a. Rồi con tính sao?

Anh Huy xúm xít:

- Ba cho con nuôi nó trên lầu ba nha Ba, chỗ bé V hay học bài đó!

Ba vừa lưỡng lự tí xíu và rồi gật gù:

-Ồ..... nhưng con phải xích nó lại. Khỉ phá lắm đó nha!

Anh Huy dạ rân, mang con khỉ phóng nhanh về nhà. Tôi khi ấy cũng co giò chạy theo anh.

.....

Từ khi có con Khỉ về nhà, tôi lại được tiếp tục lai vãng lên lầu ba để chơi với con khỉ của anh Huy.

Anh cưng nó lắm. Tối ngày, ngoài giờ học ra là con khỉ luôn đu trên vai hay lưng anh Huy. Chiều chiều anh hay đi đá banh thì anh giao nó cho tôi giữ. Thoạt đầu nó thích tôi lắm, lúc anh Huy không có ở nhà thì tôi thay anh đút chuối, và đu đủ cho nó ăn. Chúng tôi thường đùa giỡn ngoài ban công của sân thượng.

Một hôm, đang ngồi xem ti vi dưới nhà, tôi giật thót mình khi nghe tiếng anh Huy hét tướng lên trên lầu:

-Nhỏ V ai cho mi xé tan tành đám tranh của anh

Tôi hoảng hốt, chẳng hiểu chuyện gì vội đứng dậy nhảy tới ngồi cạnh Ba Mẹ.
Mẹ lắc đầu nhìn Ba:

-Anh lên xem chuyện gì mà thằng Huy la làng vậy? Cái thằng kỳ cục ghê!

Ba đứng dậy đi lên cầu thang, tôi tò mò rón rén theo sau Ba.

Thật kinh khủng, phòng anh Huy như bãi chiến trường, giấy vụn màu đen lẫn xám tro nát tan nằm la liệt dưới nền nhà. Cái tủ gỗ trong góc phòng khách của anh mở toang ra, giấy vẽ và bột màu tuôn từ ngăn trên cùng tràn xuống dưới đất. Thấy chúng tôi, anh ghen ngào chỉ mặt tôi và hét lên trong tiếng nấc:

- Ba coi V nó phá quá, xé nát hết hình chì của con.

Tôi ú ớ nhìn Ba cầu cứu:

- Baaa cả buổi trưa con ở ngoài tiệm với Ba mà.

Ba đứng quan sát kỹ hiện trường, lắc đầu một cách quả quyết:

- Không phải bé V làm. Là con khi của con đó. Chắc con quên xích nó chứ gì.

Tôi nhìn quanh quất quanh căn phòng. Con khi đang ngồi vắt vẻo trên cửa sổ. Trông thấy tôi, nó le lưỡi dài ra, dơ hai tay lên ngoắc ngoắc như chọc tức. Tôi dứ dứ nắm đấm về phía nó, nó không những không sợ mà còn kêu lên vài tiếng nạt lại tôi, giọng điệu của nó thật đáng ghét y chang như giọng điệu của anh Huy khi rầy oan cho tôi. Tức quá, tôi lượm miếng giấy vo tròn dưới đất lên chọi về phía nó, nó nhanh tay chụp lấy chọi lại tôi khiến tôi tức điên người. Anh Huy thấy tôi phá con khi của anh, sẵn đang bực vì Ba cứ bênh tôi, lên Ba, anh quay qua cốc đầu tôi một cái đau điếng khiến tôi chảy nước mắt.

Sáng hôm sau, khi tôi lên sân thượng hái hoa. Con khi đã bị xích lại trên bậc cửa sổ. Nó ngồi im đó như ngủ, nhưng khi tôi vừa đi ngang qua, nó bất thành linh hét lên một tiếng làm tôi giật bắn người, thấy tôi sợ hãi, nó cười lảng ra một cách ranh mãnh.

Cả tuần lễ trôi qua mà nó vẫn còn giữ thái độ khiêu chiến với tôi như thế. Một hôm, bực mình quá tôi chạy vào bếp lấy nửa trái ớt hiểm và nửa trái chuối cắt đôi ra, tôi lấy đũa chọc vào một lỗ thật sâu trên thân chuối rồi nhét nửa trái ớt vào. Mang lên sân thượng tôi đưa cho chú khi tinh ranh kia. Xong tôi lùi ra xa, nấp vào sau cửa xem chuyện gì xảy ra.

Con khi chẳng biết gì cả, lột chuối ra ăn lấy ăn để. Chợt nó thét lên, phun chuối trong miệng ra, cào cào, nhảy tung tung, gào lên um trời.

Ba Mẹ tôi và anh Huy đang ở dưới nhà chạy ầm ầm lên xem chuyện gì. Thấy tôi đứng lấp ló sau cửa Ba hỏi to:

- Chuyện gì vậy bé ?

Tôi cúi mặt xuống, chẳng dám trả lời Ba. Anh Huy thì xem xét con khi yêu quý thật kỹ càng, miện nó sưng lên vì vết cào xước, nước mắt nó chảy ra trông thật tội nghiệp. Anh Huy nức nở, một tay dùng khăn quần lấy con vật nhỏ bé, một tay lau đám thức ăn vung vãi dưới nền nhà. Chợt anh ngẩng lên, dơ cao một miếng màu xanh bé tí lên gần đèn.

- Cái gì sao giống miếng ớt quá vậy?

Mẹ tôi vừa quay lưng tính đi xuống dưới nhà. Nghe anh nói thế, Mẹ dừng lại, bước đến nhìn kỹ hơn:

- Đúng rồi con, ớt hiểm đó Huy.

Cả ba người, anh Huy, Ba và Mẹ đều xoay qua nhìn tôi. Anh Huy la lên:

- V đã cho con khi ăn ớt phải không?

Ba Mẹ nhìn tôi ánh mắt thật nghiêm nghị như chờ câu trả lời. Tôi gật đầu nhẹ. Chỉ chờ có thế anh Huy la lên:

- Đó, Ba Mẹ thấy nó phá không. Cứ bệnh nó tối ngày hà.

Tôi òa khóc vì sợ đòn. Ba kéo tôi đi xuống lầu, vừa đi vừa vỗ về:

- Có gì mà khóc con. Ba hông có la con đâu ...chỉ là con khi thôi mà.....

...

Chuyện tưởng thế là chấm dứt. Nào ngờ con khi của anh Huy càng ngày càng ghét tôi thậm tệ. Mỗi khi thấy tôi ở đâu là nó như lông lợn lên, khi thì la hét, có khi dứ nắm đấm vào mặt tôi.

Một lần, tôi đang ngồi ăn cơm cùng Ba Mẹ, anh Huy bỗng nó đi ngang qua, nó xông ra phóng tới cào cào vào chân tôi một cách hung tợn. May là khi ấy tôi đi chơi mới về chưa kịp thay đồ, cái quần jean tôi đang mặc chỉ bị xước chút chút, nhưng tôi sợ đến chết khiếp, còn Ba Mẹ tôi thì hoang mang vô cùng.

Đêm ấy là một đêm mùa mưa, tiếng mưa đổ ầm ầm trên mái tôn nhà như trút

nước, gió ào ào ngoài sân tông mạnh vào làm cánh cửa phòng tôi mở toang ra. Con khi đột nhiên xuất hiện, to khổng lồ, nhe răng ra gào thét và nhảy vào cào xé mặt tôi. Tôi hoảng hốt, ôm mặt hét lênChợt có cánh tay ôm chầm lấy tôi, vuốt nhẹ mặt tôi khiến tôi choàng tỉnh giấc. Thì ra là cơn ác mộng Mẹ dìu tôi qua phòng Ba Mẹ, dịu dàng Mẹ bảo:

- Con nằm mơ hử, vào đây ngủ với Ba Mẹ nha.

Cứ thế liên tục cả tuần, ban ngày thì tôi sợ con khi, ban đêm thì sợ ác mộng, nhưng chẳng dám hó hé nửa lời cùng ai. Mỗi bữa ăn Ba Mẹ cứ đăm chiêu nhìn tôi và anh Huy. Có lần Ba hỏi:

- Sao rồi, hai anh em còn giận nhau nữa không?

Tôi lắc đầu, còn anh Huy thì găm mặt. Tôi biết anh còn giận tôi chuyện cũ, nhưng vì sợ Ba nên anh đành im vậy. Cố giảng hòa cùng anh, tôi nói:

- Cho em chơi với con khi của anh lại nha. Em hứa không phá nó nữa. Mỗi ngày anh cứ đi đá banh đi, em coi chừng nó cho anh hé.

Anh nhìn tôi dò xét, chắc vì thấy nét thành khẩn của tôi hay sao mà gương mặt anh dịu lại, anh gật đầu:

- Ờ, nói là phải giữ lời đó. Bây giờ anh đem nó xuống cho V bông thử nha.

Anh chạy nhanh lên lầu, thoát cái đã bông con khi xuống ngay bàn ăn. Thấy tôi từ xa, con khi đã găm gù những tiếng nho nhỏ trong họng. Anh Huy thì vuốt nhẹ nhẹ, thủ thủ trấn an nó:

- Đừng mà, chị V muốn chơi với cưng mà.

Tôi thì run thềm trong bụng, nhưng muốn tỏ cho Ba Mẹ thấy mình không sợ gì nên tôi cố gượng cười, giơ hai tay ra đón lấy con khi từ anh Huy. Chợt con khi lồng lên, nhảy lẹ lên bàn ăn chộp lấy con dao xắt ớt bên cạnh Mẹ tôi, nó ném mạnh con dao về phía tôi trước sự kinh ngạc đến phát khiếp của cả nhà. Lẹ lẹ như một con sóc, tôi lách người né con dao nhỏ nhọn hoắt đang bay về phía mình và vọt nhanh ra ngoài phòng khách trong tiếng thét kinh hoàng của Mẹ tôi.

Trưa hôm ấy, anh Huy run rẩy đem con khi ra chợ Cũ, Sài Gòn bán liền cho một tay buôn!